

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE

28.11.2007. godina
Beograd

Kž. II O.K. 203/07

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, Posebno odeljenje u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Bate Cvetkovića, kao predsednika veća, Gorana Čavline i Slobodana Rašića, kao članova veća i savetnika Biljane Milosavljević kao zapisničara, u krivičnom postupku protiv optuženog AA i dr., zbog krivičnog dela zločinačko udruživanje iz člana 346. stav 1. Krivičnog zakonika i dr., rešavajući o žalbi Specijalnog tužioca Okružnog javnog tužilaštva u Beogradu, izjavljenoj protiv rešenja Okružnog suda u Beogradu – Posebno odeljenje KP.br.19/07 od 14.11.2007. godine, u sednici veća održanoj dana 28.11.2007. godine, doneo je

R E Š E N J E

ODBIJA SE kao neosnovana žalba Specijalnog tužioca Okružnog javnog tužilaštva u Beogradu, izjavljena protiv rešenja Okružnog suda u Beogradu, Posebno odeljenje KP.br.19/07 od 14.11.2007. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Navedenim rešenjem Okružnog suda u Beogradu, Posebnog odeljenja, ukinut je pritvor optuženima AA i BB, koji im je određen rešenjem istražnog sudije Posebnog odeljenja Okružnog suda u Beogradu Ki.P.br.73/06 od 29.12.2006. godine, koji im se računa od 26.12.2006. godine, kada su oni lišeni slobode i odlučeno da se ovi optuženi imaju odmah pustiti na slobodu.

Protiv tog rešenja blagovremeno je izjavio žalbu Specijalni tužilac Okružnog javnog tužilaštva u Beogradu, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, sa predlogom da Vrhovni sud pobijano rešenje ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno odlučivanje.

Republički javni tužilac Srbije u svom podnesku Ktr. I br. O.K.209/07 od 28.11.2007. godine, izneo je mišljenje da je pobijano rešenje nepravilno, te da žalbu Specijalnog tužioca treba uvažiti.

Vrhovni sud je na održanoj sednici veća razmotrio sve spise predmeta zajedno sa pobijanim rešenjem, pa je po oceni navoda u žalbi i pismenog mišljenja Republičkog javnog tužioca Srbije, našao:

Žalba je neosnovana.

Po oceni Vrhovnog suda pravilno je prvostepeni sud u pobijanom rešenju zaključio da više ne stoje razlozi za produženje pritvora, optuženom AA iz razloga predviđenih u članu 142. stav 2. tačke 1, 2, 3. i 5. ZKP, a optuženom BB iz razloga predviđenih u članu 142. stav 2. tačke 1, 2. i 3. ZKP. Opravdanost takvog zaključka prvostepenog suda, po nalaženju Vrhovnog suda proizilazi iz činjenice da je protekao relativno dug vremenski period koji su ovi optuženi do sada proveli u pritvoru od 26.12.2006. godine kada su lišeni slobode, a u dosadašnjem toku ovog krivičnog postupka došlo je do promene određenih činjenica i okolnosti koje su ranije bile razlog za određivanje i produženje pritvora optuženima AA i BB, a iste su takve da više nije nužno da im pritvor i sada bude produžen po nekom od navedenih zakonskih osnova. Prvostepeni sud je sve činjenice i okolnosti koje su u tom smislu od značaja, detaljno analizirao i dao jasne i argumentovane razloge zašto nalazi da više nema zakonskih razloga za produženje pritvora, i to detaljno objasnio kod svake tačke navedenih zakonskih osnova.

Da više ne postoji opasnost od bekstva ovih optuženih u takvom intenzitetu da bi zbog toga bilo neophodno i dalje zadržavanje u pritvoru optuženih, AA i BB, prvostepeni sud je pored njihovih porodičnih prilika i vezanosti za mesto prebivališta u Zrenjaninu, pravilno ocenio činjenicu da oni više ne rade na mestima na kojima su prema navodima predmetne optužnice osnovano sumnjivi da su uspostavljali veze sa carinicima i licima izvan Republike Srbije, pa je time značajno umanjena mogućnost da oni stupe u ponovni kontakt sa tim licima i uz njihovu pomoć eventualno neovlašćeno pređu državnu granicu. Shodno tome, osnovan je zaključak prvostepenog suda da ne postoje razlozi za dalje produženje pritvora ovim optuženima po osnovu iz člana 142. stav 2. tačke 1. ZKP.

Pravilnost takvog zaključka prvostepenog suda nije dovedena u pitanje žalbenim navodima Specijalnog tužioca kojim se ukazuje da je izneti zaključak prvostepenog suda u protivrečnosti sa zaključkom tog suda u rešenju KP.br.19/07 od 14.11.2007. godine, kojim je ovim optuženima određena mera zabrane napuštanja boravišta iz člana 136. stav 1. ZKP i uz istu određena i mera privremenog oduzimanja važećih putnih isprava, i to upravo iz razloga postojanja opasnosti od bekstva optuženih AA i BB.

Obe te mere, i određivanje pritvora i zabrana napuštanja boravišta, prema odredbama ZKP, preduzimaju se prema okrivljenom licu u cilju obezbeđenja njegovog prisustva i nesmetanog vođenja krivičnog postupka usled postojanja okolnosti koje ukazuju na opasnost da bi okrivljeni mogao pobeći, sakriti se, otići u nepoznato mesto

ili inostranstvo, a koju će meru sud odrediti, da li pritvor kao težu ili zabranu napuštanja boravišta kao lakšu meru, zavisi od intenziteta te opasnosti od bekstva.

Shodno tome, prvostepeni sud je pravilnom ocenom da je došlo do smanjenja intenziteta opasnosti od bekstva optuženih, AA i BB, postupio u skladu sa svojim pravom i obavezom iz člana 133. stav 3. ZKP, kada je ukinuo pritvor ovim optuženima po navedenom zakonskom osnovu, odnosno isti zamenio blažom merom, pošto su za to bili ispunjeni zakonski uslovi.

Pravilnost iznetog zaključka prvostepenog suda nije dovedena u sumnju ni činjenicom iznetom u žalbi Specijalnog tužioca da prvostepeni sud nije cenio okolnost da su optuženi osnovano sumnjivi da su izvršenjem predmetnog krivičnog dela stekli značajnu materijalnu korist koju bi mogli upotrebiti za bekstvo, jer ni ta eventualno pribavljena materijalna sredstva, intenzitet opasnosti od bekstva ovih optuženih ne povećava u toj meri, da bi zbog toga bilo nužno i dalje pritvor prema njima primeniti kao težu meru.

Po pravilnom zaključku prvostepenog suda više ne stoje razlozi za produženje pritvora optuženima ni po osnovu iz člana 142. stav 2. tačke 2. ZKP, jer više ne postoje okolnosti koje ukazuju da će ovi optuženi uticati na do sada neraslušanog saoptuženog GG, (koji je u bekstvu) i time ometati dalji tok ovog krivičnog postupka, ovo zato što su ostala saokrivljena lica već iznela svoje odbrane.

Žalbom Specijalnog tužioca ukazuje se na mogućnost da optuženi AA i BB ostvare kontakt sa GG i utiču na njega, što tužilac potkrepljuje iskazom optužene DD koja je na glavnom pretresu izjavila da je telefonskim putem upravo optuženi GG sa njom kontaktirao.

Ovi žalbeni navodi tužioca ne dovode u pitanje pravilnost napred iznetog zaključka prvostepenog suda, jer realno postojanje određenog stepena mogućnosti da optuženi AA i BB stupe u kontakt i vrše uticaj na optuženog GG, u ovoj fazi krivičnog postupka kada su obezbeđeni određeni dokazi i svi optuženi nesporno saslušani, među njima i DD i EE, koji se terete kao osnovano sumnjivi da su saorganizatori predmetne kriminalne grupe sa optuženim GG, to eventualni mogući uticaj optuženih AA i BB, na neraslušanog optuženog GG, ne bi mogao imati takav značaj, da bi u tolikoj meri ometao ovaj krivični postupak i dovodio u pitanje mogućnost utvrđenja činjeničnog stanja, da bi zbog toga bilo neophodno i dalje zadržavanje u pritvoru ovih optuženih.

Takođe je pravilan zaključak prvostepenog suda da više ne stoje razlozi za produženje pritvora optuženima AA i BB, po osnovu iz člana 142. stav 2. tačke 3. ZKP, jer su prestale da postoje neke osobite okolnosti koje su ranije ukazivale na postojanje osnovane sumnje da bi ovi optuženi mogli ponoviti krivično delo ukoliko bi se našli na slobodi.

Pravilnost takvog zaključka prvostepenog suda proizilazi iz činjenica da više ne postoji kriminalna grupa za koju postoji osnovana sumnja da je vršila predmetna krivična dela, jer su lišeni slobode i nalaze se u pritvoru optužena lica, DD i EE, koji su predmetnom optužnicom označeni kao osnovano sumnjivi da su organizatori predmetne kriminalne grupe, pa je sud imao u vidu i uloge optuženih za koje se oni terete kao osnovano sumnjivi da su imali u izvršenju dela kao i da nisu osuđivani, te da se preduzeće u kojem je optuženi BB bio zaposlen, nalazi u stečaju.

Razlozi koje je prvostepeni sud o tome dao na strani 3, stav 2. pobijanog rešenja, dovoljni su i pravilni i nisu dovedeni u pitanje žalbenim navodima Specijalnog javnog tužioca, kojim se ukazuje na brojnost inkriminisanih radnji za koje se ovi optuženi terete kao osnovano sumnjivi da su počinili, te da je protiv njih u toku i istraga zbog istovrsnih krivičnih dela, jer te činjenice u odnosu na ocenu okolnosti koje je prvostepeni sud dao, ne čine same po sebi tako visokim stepen opasnosti da bi optuženi AA i BB mogli ponoviti krivično delo, i da bi samo zbog toga bilo opravdano njihovo dalje zadržavanje u pritvoru po označenom zakonskom osnovu.

Zaključak prvostepenog suda da više nisu tako teške okolnosti izvršenja krivičnog dela u pitanju zbog činjenice da je optuženi AA suspendovan sa poslova službenog lica zaposlenog u Republičkoj upravi carina, u okviru kojih je bio obavezan upravo da spreči izvršenje zakonitih radnji za koje se tereti kao osnovano sumnjiv da je počinio, dovedeno u vezu sa dosta dugim vremenskim periodom koji je on do sada proveo u pritvoru, opravdava stav prvostepenog suda da više ne stoje razlozi za produženje pritvora optuženom AA, ni po osnovu iz člana 142. stav 2. tačke 5. ZKP.

Suprotni navodi žalbe Specijalnog tužioca kojima se ponavljaju raniji razlozi iz rešenja o produženju pritvora optuženom AA po navedenom zakonskom osnovu, ne dovode u pitanje napred izneti zaključak prvostepenog suda, jer u ovoj fazi krivičnog postupka, opisani način i okolnosti izvršenja krivičnog dela nemaju više značaj tako teških okolnosti, da bi zbog istih bilo neophodno i sada produžiti pritvor ovom optuženom, po navedenom zakonskom osnovu.

Iz iznetih razloga, Vrhovni sud je žalbu Specijalnog tužioca Okružnog javnog tužilaštva u Beogradu ocenio kao neosnovanu i na osnovu člana 401. stav 3. ZKP, odlučio kao u izreci ovog rešenja.

Zapisničar, Predsednik veća – sudija,

Biljana Milosavljević, s.r. Bata Cvetković, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

